lendas akna pealt laua peäle, watas toas ümberringi, ja wöib kül olla, et ta ka silmaga tundis, et assi ei olnud nenda kui enne. Sest mittu riista ja tarbe asja pudusid macas, ja olli nähha, et ta selle ülle, ni kui ka perrerahwa halleda nuttu ülle, kurb olli; ta kraaksus wägga halleda heälega. Sest leiwast mis lapsed temmale andsid, wöttis ta agga pissut, ja kui nad näggid, et ta jälle tahtis ärraminna, teggid nad temmale akna lahti, ja ta lendas ruttu omma teed. Nad ei näinud tedda mitmel päwal ennam, ja lapsed ütlesid: „Wist se ei olnud ta mele pärrast meie jures olles, sest ta polnud suggugi römus, egga tahtnud süa.“

Se pääw, mil se armuta wölla taggaajaja jälle olli ähwardanud taggasi tulla, jöudis ikka liggemale. Ilma asjata ollid Tobri palwed, miska ta temma süddant püdis ligutada, et ta maksu aega olleks pitkendanud. Tobri olli ka ennesele mingisuggust tenistust otsinud, agga ei leidnud. Maksu aeg jöudis nüüd kätte, talw läks pääw päwalt külmemaks, lumni süggawamaks, leib kallimaks ja inimeste polest ei leidnud Tobri muud kui külma ja hallastamata meelt omma hädda wastu. Siiski hoidis ta palwes kindla ussuga Jummala pole, ja maenitses naest ja lapsi ka sedda tehha. Töeste olli selle perrekonna ussu katsumine wägga raske, ja ei wöi sepärrast ka ükski sedda immeks panna, kui nende usk wahhete wahhel kippus nödraks jäma. Siiski piddasid nemmad Jumala sönnast kinni, luggesid sedda sure holega, ja leidsid sealt seest ennestele kinnitust. Ühhel öhtul tulli Tobri selle mehhe jurest, kellega tal wölgu olli, ja kedda ta jälle ueste olli pallumas käinud, raske süddamega taggasi; „Maria!“ ütles ta kurwa melega omma naesele, köik on ilma asjata, siin polle abbi lota. Se hallastamata mees ei heida armu. Weel kahheksa päwa tahhab ta odata, agga mitte kauemine. Siis peame meie omma ellumaea mahha jätma. Ma pean ehk wangi honesse, ja teie laiale möda mailma minnema. Te ommale ja omma seitsme lapsele leiwa kottid kaela, ja walmistage endile keppisid. Ei minna wöi teid nüüd ennam aidata.

Nende sönnadega heitis ta ennast ühte nurka mahha ja pühkis ommad märjad silmad rättikuga. Naene ja lapsed nutsid sure heälega temmaga seltsis, ja pallusid tedda parrem jubba homme hakkata minnema, kui et ta otaks risumist. Selsammal silmapilgul hellistati kirrikotornist kella; Köik perrekond langes pölwili